

Chad Smith

'Geloof het of niet, maar ik ben de normaalste van het stel.'

Een van de populairste drummers van dit moment – hij eindigde op de vijfde plaats in de categorie Rockdrums Wereld van de Slagwerkkrantpoll op pagina 17 – is ongemerkt toch een behoorlijke tijd van het strijdtoneel verdwenen geweest. Na een stilte van bijna vier jaar komen Chad Smith en de mannen van The Red Hot Chili Peppers echter ijzersterk terug met het uitstekende album *Californication*. Reden genoeg voor een interview over Pepper-perikelen, de nieuwe plaat, stand-up clinics en heavy funkdrummen.

tekst en foto's Jon Cohan vertaling en bewerking Bouke Bijlsma

The Red Hot Chili Peppers zijn een zeldzaamheid in deze tijden van *one hit-wonders* en platenmaatschappijen die snel en makkelijk willen scoren. Al meer dan een decennium lang doorstaan zij ellende met drugsverslaving, psychische problemen, ziekte, dood en meer van die zaken die hand in hand lijken te gaan met roem en succes in de rock 'n' roll-wereld. Ondanks alles komen zij altijd op hun voetjes terecht, als een kat die van twee hoog uit het raam is gevallen.

Na een afwezigheid van vier jaar zijn ze herboren en vastbesloten om de wereld versted te doen staan met hun nieuwe album. *Californication* is geen herhalingsoefening van de bekende 'clown-school funk-rock' waarmee de band bekend is geworden, maar een geslaagde poging om de stijl waarin zij pioniers waren verder uit te diepen.

Met gitarist John Frusciante terug in de gelederen (na het vertrek van voormalig Jane's Addiction-gitarist Dave Navarro) en met een opvallend sobere Anthony Kiedis stapten de Peppers de Ocean Way Studio's binnen om met veteraan-producer Rick Rubin een paar van de beste tracks uit hun carrière op te nemen. Iets waar Chad Smith erg enthousiast over is.

'We hebben dit album heel erg snel opgenomen. In zeven dagen hebben we de basis neergelegd van 23 nummers. Het meeste van die partijen hebben we laten staan. Flea heeft hier en daar wat dingen ingeprikt en John heeft wat *overdubs* gedaan, maar de originele gitaarpartij bleef altijd bewaard.

'Het drumstel stond op een verhoging tegen een van de muren in de zogenaamde *sweet spot* waar de drums het beste klinken, de versterkers stonden in een ander ruimte en Anthony stond in een zanghok, maar we zaten wel allemaal in dezelfde ruimte. We keken elkaar aan en gingen gewoon lekker spelen.'

Bandvergadering

De nieuwe nummers zijn het resultaat van de schrijfkooft die werd aangewakkerd door de terugkeer van Frusciante, de gitarist die de band zes jaar geleden verliet vanwege zijn drugsverslaving en zijn zware depressies. Smith was zeer verrast toen Kiedis en Flea hem in mei benaderden over de eventuele terugkomst van Frusciante in de band.

'Flea belde me op en vroeg of ik zin had om te komen kijken naar de wedstrijd van Los Angeles' basketbalteam LA Lakers van zes uur. Na tien minuten belt hij weer op en vraagt: "Lukt het om al om half zes te komen, want Anthony wil ook langskomen en hij moet al om half zeven weg." Ik begreep meteen dat het niet om een gewone jongens-onder-elkaar-bijeenkomst ging. Dus ik zeg: zo zo, een bandvergadering, hè? Ik rij naar Flea's huis en we zitten tv te kijken, draaien ze zich naar me toe en zeggen: "Wat zou je ervan denken om John Frusciante terug te halen in de band?"

'Ik denk dat het een geruststellend idee is voor de jongens dat ik op die drumkruk zit en een beetje zekerheid in de tent breng.'

Smith wist dat Frusciante vastgezet had en dat hij allerlei rehabilitatieprojecten achter de rug had, maar verder had hij de laatste jaren eigenlijk nauwelijks iets van hem gehoord. 'Ik keek naar Anthony, want John en Anthony waren als water en vuur in de tijd dat John uit de band ging. Maar Anthony vertelde dat hij bij John langs was geweest en dat ze weer aardig op een lijn zaten. Ik denk dat de jongens zich nog het meest zorgen maakten over mij, want ik was in de band nogal dik met Dave.'

Het was zelfs zo dat Smith en Navarro nadrukkelijk naar elkaar toe trokken toen het na de promotietour van *One Hot Minute* allemaal wat minder ging met de band. Het lukte maar niet om materiaal te schrijven voor een nieuwe cd. Een werkstage in Hawaï om de band weer op het juiste spoor te krijgen mislukte volledig en Anthony Kiedis had allerlei persoonlijke problemen. Smith vreesde zelfs dat het einde van The Red Hot Chili Peppers nabij was.

Om in elk geval te blijven spelen namen Smith en Navarro onder de naam Spread een cd op, die trouwens nog niet is uitgebracht. Volgens Smith was dat puur voor de lol, met nummers erop die niet echt in het repertoire van de Chili Peppers passen. Daarna ging Navarro op pad met de reünietournee van

Jane's Addiction en stond de boel bij The Peppers dus stil.

'Zo stonden de zaken ervoor toen de jongens voorstelden om John terug te halen. Dus ik zei: we hebben niet veel te verliezen, laten we het proberen. John kwam langs, we speelden een paar keer en dat was het. Het klikte.

'We repeteerden elke dag een paar uur in de garage van Flea om elkaar muzikaal weer te leren kennen en om nieuwe ideeën op te nemen. Na twee weken hadden we de basis voor zo'n tien nummers bedacht en het voelde echt goed. Ik begon voorzichtig optimistisch te worden en John was duidelijk helemaal in zijn element nu hij weer muziek kon maken en nummers bedenken. Hij heeft zoveel ideeën.'

Balans

Na de geluidsmuur van Navarro op *One Hot Minute* geeft de spaarzame, *to the point* gitaarstijl van Frusciante meer ruimte voor een open groove. Op nummers als *Purple stain* en *I like dirt* spelen Smith en Flea gesyncopeerde ritmes tegen de doorgaande gitaar van Frusciante. Op de titelsong *Californication* speelt Smith een onwaarschijnlijk strakke, maar toch losse groove die dynamisch opbouwt en de song de ruimte geeft om te ademen. *Porcelain*, een van de meest rustige en bedachtzame nummers die de Peppers ooit hebben opgenomen, begint met een zware open bassdrum en brushes die langzaam over het snaredrumvel glijden.

'Ik denk dat mijn manier van spelen erg is veranderd sinds mijn debuut in de band met *Mother's milk*. Ik denk dat ik nu beter weet wat een nummer nodig heeft om lekker te klinken. Ik speel veel minder dan ik gewend was en ik weet dat het een cliché is, maar het gaat er gewoon om dat het goed voelt. Als mensen een beetje met hun voet meestampen, dan weet ik dat ik mijn werk goed doe.'

In menig opzicht is Smith een rots in de branding voor The Red Hot Chili Peppers. Hoewel ook hij niet gevrijwaard is van de waanzin rond de rockelite, heeft hij weinig last van sterallures. 'Geloof het of niet, maar ik ben de normaalste van het stel. Het is natuurlijk allemaal relatief. Ik ben de *Midwesterner*, meer een aardappelen-met-groenten-en-vlees-type. Ik denk dat het belangrijk is om in een band verschillende soorten persoonlijkheden te hebben. Dan krijg je een balans die goed werkt in een creatieve werksituatie. Voor de Chili Peppers werkt het heel goed. Zij weten dat ik er altijd sta. We hadden het erover om de band klaar te stomen voor liveshows en de problemen die daarbij horen en Flea zei: "Als ik naar je kijk, heb je altijd een biertje in je hand en ben je klaar om ertegenaan te gaan." Ik denk dat het een geruststellend idee is voor de jongens dat ik op die drumkruk zit en een beetje zekerheid in de tent breng. Maar als zij allemaal zo

waren als ik, werd het ook weer niks. Het is juist dat verschil in karakters dat The Red Hot Chili Peppers bijzonder maakt.'

Buikdanseressen

Door zijn persoonlijke stijl is Smith ook een controversiële, maar graag geziene gast in het clinic-circuit, waar hij zich ontpopt als een eigenzinnige kruising tussen een stand-up comedian en een drumclinician. Hoewel hij vaak bekritiseerd wordt om zijn openhartigheid en soms wat platte gevoel voor humor, zal niemand van zijn clinics weglomen met het gevoel te zijn belazerd. Bij een inmiddels berucht geworden clinic bood hij een gratis drumstel voor iedereen die naakt in een kooi durfde te dansen terwijl hij speelde. Bij een andere gelegenheid sloot hij de clinic af met twee buikdanseressen ter begeleiding van zijn solodrums.

'Ik hou ervan dat soort dingen te doen. Waarom zou je niet een beetje lol maken. Ik doe niet zo heel veel clinics, maar ik zal nooit het podium op stappen en zeggen: kijk, dit is een paradiddle, of twintig minuten soleren en dan zeggen: zijn er nog vragen? Ik heb dat vaak genoeg gezien, en ik zou het nooit zo kunnen doen. Dat is gewoon niet mijn stijl. Ik speel altijd mee met wat nummers op tape, want ik denk dat de kids altijd graag jouw muziek horen en zien wat jij daarbij doet. Die kinderen zijn de toekomst, werkelijk waar. Zij komen kijken om te zien dat je niet aan de drugs bent en je niet als een klootzak gedraagt. Als ik als jonge jongen de mogelijkheid had gehad om op die manier te gaan kijken naar mijn voorbeelden, dan zou ik die kans met beide handen aangegrepen hebben.

'Daarom doe ik die clinics. Soms wordt een winkelier of importeur die de clinic heeft georganiseerd kwaad om iets wat ik heb gezegd, maar ik

Liesl Wierds

Californication wordt wereldwijd beter ontvangen dan de band ooit had durven hopen. Begin augustus was het album platina, met meer dan een miljoen verkochte exemplaren. The Red Hot Chili Peppers zijn dus helemaal terug aan de top en ook live zijn ze beter dan ooit. Een van de hoogtepunten voor de band deze zomer was Woodstock '99, waar de Chili Peppers de hoofdact waren. Op de laatste avond van het drie-daagse festival, dat zijn dertigjarige jubileum vierde, betreden de Peppers het podium terwijl 250 duizend uitgeputte festivalgangers toekijken. Het publiek springt als een man op als Flea geheel naakt, als een woeste blauwharige Neanderthaler het podium op rent. Het jonge publiek gaat uit zijn dak op nieuwe nummers als *Scar tissue* en ook op oude successen als *Me and my friends* en *Suck my kiss*. Dat terwijl de meeste van hen toch nog in de luiers lagen toen The Red Hot Chili Peppers hun eerste plaat opnamen. De koortsachtige ritmes en de pompende bas en drums zijn onweerlegbaar funky en springlevend. Na de show, als Chad Smith en John Frusciante in de gereedstaande limousine duiken en naar het hotel rijden, leunt Smith naar de gitarist en lacht: 'best geinig, hè?'

ben nou eenmaal spontaan en ik zeg wat er in me opkomt. Ik heb geen standaardverhaal waarbij ik papiertjes uitdeel en zeg: vandaag behandelen we de clave. Ik heb een bepaald gevoel voor humor, en ik denk dat ik de mensen daarmee op hun gemak stel.'

Stomverbaasd

Tijdens het interview luisteren we naar een paar van Smiths favoriete platen, waaronder opnamen

van Led Zeppelin met natuurlijk een van Smiths grote helden John Bonham. Ik wijs hem erop dat het eigenlijk best ironisch is dat iemand die elke noot kan dromen van *Van Halen II* in de polls van de meeste muziekbladen is gekozen tot 'beste funkdrummer'.

'Ik ben een rocker met een duidelijke rock-achtergrond. Ik kom onmiskenbaar van de ramen-beuk-school en zie mezelf helemaal niet als een echte funkdrummer. Ik ben wel gek op funk en ik hou van een heleboel verschillende stijlen, maar ik zal nooit beweren dat ik bijvoorbeeld een goede jazzdrummer ben, of een country- of reggaedrummer. Maar stevige harde funk spelen, dat kun je aan mij wel overlaten. Wat betreft die categorieën, dat is iets wat de pers nodig heeft om muzikanten ergens bij in te kunnen delen. Voor mij is het natuurlijk wel leuk om gewaardeerd te worden door gelijkgestemden en collega-muzikanten.'

The Red Hot Chili Peppers bestaan al meer dan tien jaar, en hebben eigenlijk alles bereikt waar een band van kan dromen: platina platen, grammies, spelen als hoofd-act op de grootste festivals. Het moet moeilijk zijn om na dat alles nog gemotiveerd, fris en hongerig te blijven. 'Dat valt erg mee, alles is nu toch weer heel anders geworden. We hebben natuurlijk al ongelooflijk veel succes gehad. En ik ben nog altijd stomverbaasd dat deze band, die eigenlijk als een soort grap begonnen is, dit allemaal bereikt heeft. Maar op dit moment denk ik niet dat we zonnig hoeven te bewijzen dat we er nog steeds zijn. Ik denk dat we nu vooral muziek maken voor onszelf. Als je iets doet wat je zelf te gek vindt, dan heb je een goede kans dat anderen het ook te gek zullen vinden. Wat dat betreft zijn we denk ik wel wat volwassener geworden. Het gevoel in de band is dat we gewoon lekker muziek willen maken.' ■

Spullen Chad Smith

Chad Smith speelt op een Pearl Masters Custom MMX drumstel, in de kleur Silver Sparkle

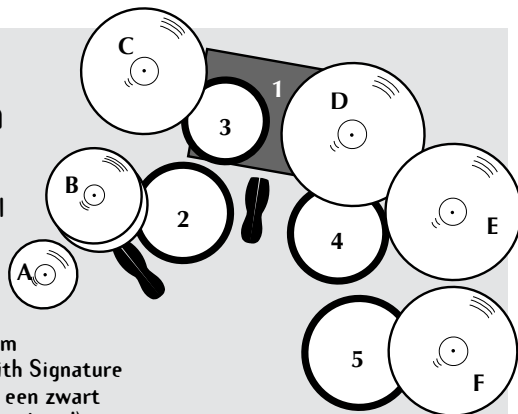
- 1 24"x16" bassdrum
- 2 14"x5" Chad Smith Signature snaredrum (met een zwart vernikkelde stalen ketel), soms ook een Brady 14"x5 1/2" jarrah wood model
- 3 12"x10" tom
- 4 14"x14" floortom
- 5 16"x14" floortom

Sabian bekkens, allemaal met Brilliant Finish

- A 10" AAX splash
- B 14" AA Fusion hi-hat
- C 18 1/2" Chad Smith Explosion crash
- D 21" AA Rock ride

- E 20 1/2" Chad Smith Explosion crash
- F 19" AA china

Alle hardware is van Pearl, behalve het Delta 5000 bassdrumpedaal en het Delta 5000 hi-hatpedaal, beide van Drum Workshop. Smith gebruikt vellen van Remo, en hij speelt op zijn eigen stokken van Vater, genaamd 5B Chads Funk Blaster.

Pepperbeats

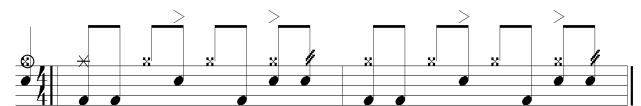
Chad Smith heeft een uiterst herkenbaar geluid. Dat komt enerzijds door de kwaliteit van de producer, maar vooral door zijn talent voor het maken van herkenbare beats. We hebben er een paar van enkele nummers van de laatste cd *Californication* uitgezocht:

Purple stain, basisbeat

I like dirt, basisbeat

Emit Remmus, begin van de beat (na acht maten)